

Elfstedentocht Non-stop 2004

"Ik zie mannetjes?"

Het is zover. Na weken van training en voorbereiding start de 11-stedentocht zonder enige fatsoenlijke vorm van pauze, of te wel non-stop. Binnen 36 uur moeten alle deelnemers het eindpunt halen. De start is in Franeker bij het clubgebouw van m'n "cluppie" Onder de Wadden, en soort van gezinsvervangend tehuis. Met mijn maatjes Dirk en Jelte ga ik de 220 km aan een stuk door peddelen. De start gaat voorspoedig en het tempo ligt weer net als vorig jaar lekker hoog. Toen heb ik de tocht der tochten helaas niet uitgevaren en ben ik tot kotsens toe tot de Galamadammen gekomen. Dit jaar ga ik het wél redden.

De ochtend gaat lekker. Bij het clubgebouw ben ik geïnterviewd door Miranda Werkman van Omrop Fryslân.

Miranda wacht me lachend op bij de eerste overstap plek en vraag hoe het gaat. Ik antwoord: "Dat het prima gaat, alleen regent het een beetje". Gauw stappen we na de dam weer in en peddelen voort. Bij Dokkum staat Pieter B. ons op te wachten met een pot koffie. Heerlijk, maar we moeten door. Paul de H. bemand de stempelpost en heeft uiteindelijk de pot samen met Pieter gelegegd, hoor ik later.

Na de tweede keer Bartlehiem varen we door naar Leeuwarden. Rond 18.00 uur staan we op de kant voor een hapje en een drankje. De eerste 75 km zijn onder de boot door en ik voel me opperbest. We komen gelijktijdig aan met de groep van Axel Schoevers en Nico Middelkoop. Dan ontstaat er toch een tactisch spelletje ondanks dat de 11-steden geen wedstrijd is. Na het eten zien Dirk, Jelte en ik dat de anderen ook aanstalten maken. Wij ruimen de boel gauw op en zijn net iets eerder weg uit Leeuwarden dan de rest. We liggen nu als derde in een groep van 8 teams. Da's wel en lekker gevoel.

In Sneek staat Paul weer klaar met wat voorraad. Het is inmiddels donker geworden en ik heb net de schrik van mijn leven gehad. Vlak voor Sneek, in het donker hoorde ik een gebrom dat steeds meer aanzwelde. Het klonk alsof er een speedboot van achter op ons af komt varen. Ineens vel licht en heel hard motorengbrom. Ik schrik me een hoedje als de trein vlak langs ons over het spoor voorbij komt denderen. Licht paniek om dat ik het geluid pas thuis kan brengen als de trein voorbij flitst. Gelukkig is het maar de trein...

Na Sneek vaar ik in mijn schone en droge shirt naar Woudsend en Sloten. Het is een prachtige rustige nacht. In de verte hoor ik een koe loeien en zie ik allemaal lichtjes van huizen en dorpjes. In Sloten krijgen we van de familie De Haan een lekkere versnapering, ze vinden het prachtig om in het holst van de nacht op deze post te staan. Als we weer terug varen het Slotermeer op komen we de groep van Axel tegen.

De Luts en de Galamadammen zijn we door als het licht wordt. Jelte is erg moe en zit ook tegen de misselijkheid aan. Hij houdt het voor gezien bij de Galamadammen. Een bekend punt voor mij en ik weet hoe hij zich voelt. We bellen de bezemwagen en Jelte wordt snel opgepikt. Dirk en ik varen door naar Stavoren. Voorbij Stavoren begint het echt licht te worden en komt de zon op. Ik begin slaap te krijgen en mijn hoofd begint de knikkebollen. Langzaam zak ik weg en beseft ik dat ik in slaap val.

Hoofd weer omhoog en varen. Langzaam zakt het hoofd weer en hé, daar zit iemand. Op een rots op de over zit iemand met een rugzakje. Hij zwaait, ik zwaai terug. En rechts, daar in het riet. Hé, daar lopen mannetjes door het riet. Kleine mannetjes met mutsjes op. Plots sla ik hard met mijn hand op het water omdat ik dreig om te vallen. Het water plonst over mij heen en ik ben klaar wakker. Ik beseft me dat ik heb zitten hallucineren en dat ik daarna in slaap ben gevallen. Dirk vraagt of het goed gaat en ik begin weer te peddelen. Tot aan

Parrega blijf ik dit houden. Als we in Bolward zijn ga ik weer aan de warme hap en na een bak koffie ben ik helemaal over de slaap heen. Het is 10.00 uur als mijn zus Grieke en Paul ons weer uitzwaaien. Via Harlingen komen we uiteindelijk om 16.00 uur precies in Franeker aan. Dirk en ik hebben samen de 11-stedentocht 2004 volbracht in 31 uur. Na een kajakrol in het water stappen we allebei moe maar trots uit onze boot. Er komt iemand van Omrop Fryslân naar me toe lopen met een

camera. Hij vraagt hoe het ging. Na mijn verhaaltje vraagt hij leuk: "Heb je nog mannetjes gezien". Verbaasd vertel ik het verhaal van de mannetjes en iedereen lacht er smakelijk om, hoe weet hij dat nou zo snel? Toch geeft het wel aan dat deze tocht verre van "normaal" is, maar enfin, misschien de deelnemers ook wel niet....